

Biết ơn bạn gái của người cũ đã cho tôi biết sự thật năm xưa

Chị bảo tôi là động lực sống của anh những ngày tệ nhất trong đời vì một mắt mất thị lực, đa chấn thương.

- Gặp được người đàn ông tốt, lý do gì tôi không theo đuổi

Tôi bị viêm phổi nên phải nhập viện. Ở viện, bác sĩ không cho phép tôi làm việc bằng laptop nên tôi đem mấy cuốn sách và điện thoại lên, tình cờ vào mục Tâm sự lại thấy tâm sự của chị. Tôi có cảm giác nhiều người buộc tội chị và thương hại chị. Là phụ nữ, tôi thấy khâm phục chị rất nhiều. Chị có vóc dáng đẹp, bản lĩnh và quyết đoán, rất có năng lượng tích cực và đầy sức sống. Kể ra chúng tôi có khá nhiều sở thích chung, nếu tôi là đàn ông chắc chắn cũng thích chị.

Tôi xin kể lại vài chuyện bản thân trải qua. Đúng như chị nói, ngày đó tôi chủ động cầu hôn anh mấy lần, mong kết hôn để bố mẹ không hối thúc tôi về quê ngoài Bắc lấy một anh kỹ sư gần nhà. Anh chần chừ. Tôi 21 tuổi, một lần tổn thương vì anh nói “Tại sao em cứ muốn kết hôn? Em không sợ hối hận à?”. Tôi cay đắng nghĩ anh không coi trọng mình, đêm đó đã bỏ ra khỏi nhà và bị xe tông lúc sang đường. Chỉ là chảy máu và đang rối bời nên tôi không đi viện, cứ đi trong mưa và khóc ở bến, điện thoại không mang theo, trái tim vụn vỡ.

Lẽ ra hôm sau đó chúng tôi đi công tác cùng nhau nhưng tôi không màng đến. Tôi nghĩ mình không nên lãng phí thanh xuân cho một người không đáng, thà vứt bỏ tất cả làm lại từ đầu. Hôm sau về, tôi thấy mảnh giấy trên bàn nhắn đợi anh về nhé. Tôi chẳng tha thiết, chỉ để lại giấy note “Tạm biệt. Chúng ta không thuộc về nhau” mà thu dọn ba lô, ra bến xe khách đặt vé đi Sài Gòn. Điện thoại tôi cũng đập luôn. Khi đợi xe, tôi ngất và tỉnh lại đã ở trong bệnh viện. Tôi bị viêm phế quản, thiếu máu, viêm dạ dày trước đó, cộng thêm vết thương không được làm sạch, mất máu. Tình trạng sức khỏe của tôi chuyển biến xấu, sốt cao, huyết áp tụt, khó thở, bệnh viện bảo tôi gọi cho người nhà. Tôi mượn điện thoại chị y tá gọi anh rất nhiều nhưng không thấy trả lời. Tôi không gọi bố mẹ vì trước khi rời miền Bắc đã bảo con sẽ tự lập hoàn toàn.

Tôi khóc rất nhiều, rất cô đơn, rồi bị chuẩn đoán sốc nhiễm trùng. Đó cũng là lúc người chồng hiện tại của tôi xuất hiện vì đi chăm em gái, anh giúp đỡ tôi chân thành. Sự ấm áp từ

một người lạ khiến tôi càng đau hơn. Tôi và anh còn chẳng kịp hỏi tên nhau hay số điện thoại. Tôi quyết tâm rời bỏ thành phố biển nơi có quá nhiều kỷ niệm, ký giấy từ chối điều trị vì chỉ muốn bỏ đi. Tôi mua thuốc hạ sốt rồi lên xe khách, vẫn nhớ như in lời bác sĩ cảnh báo lúc đó “Em có biết việc làm của em có hậu quả gì không? Em làm vậy không có trách nhiệm với bản thân, em đang tự đẩy bản thân vào chỗ chết”.

Vào đến Sài Gòn, tôi thuê tạm khách sạn và tự đến phòng khám nhờ họ kê đơn thuốc để mua. May mắn là tôi vượt qua. Sau đó tôi thuê một căn phòng trọ và mua điện thoại mới, tìm kiếm việc làm và hôm phỏng vấn lại gặp chồng tôi. Tôi chủ động mời anh đi cà phê, cảm ơn anh giúp mình lúc bệnh. Anh xin tôi số điện thoại nhưng tôi từ chối, anh hỏi từ bên HR. Tôi đi làm bằng xe bus, anh chủ động đề nghị đưa tôi về. Vì đợi xe lâu nên tôi đồng ý lên xe anh, không ngờ anh chở tôi đến quán ăn chay và gọi cho tôi một tô cháo nấm. Anh nói nhìn tôi xanh xao chắc là hệ miễn dịch yếu. Ngày hôm đó mưa to nước ngập đường nên chúng tôi bất đắc dĩ ngồi lại quán ăn lâu hơn. Cũng vì vậy mà nhân duyên bắt đầu.

Tôi chưa thật sự yêu anh, nhưng vì quên quá khứ, tôi chấp nhận tình cảm của anh. Còn anh bảo nhất định sẽ dùng trái tim chữa lành những vết thương của tôi. Không đầy hai tháng, chúng tôi đăng ký kết hôn. Đó là quyết định vội vàng, nhưng nhờ đó tôi có được một tri kỷ yêu thương mình hết lòng, người tôi luôn biết ơn và trân trọng vì anh cho tôi cảm giác ấm áp và an toàn. Mười năm qua, thứ anh cho tôi không chỉ là tình yêu, sự quan tâm, tình bạn, mà cả tri thức nữa. Anh từng học chuyên Toán và Bách khoa. Sự thông minh, tốt bụng của anh khiến tôi tin ông trời đã mang đến một thiên thần cho mình.

Tôi kể cho anh chuyện tôi và người cũ, chuyện chị bạn gái gặp tôi. Anh không xét đoán gì, nhẹ nhàng ôm tôi nói “Mọi thứ đã qua hết rồi, không sao cả, vì có anh ở đây rồi”. Mười năm qua, chúng tôi chưa từng cãi nhau, vì đôi lúc không hiểu ý đối phương, mỗi người ôm một cuốn sách tự học rồi lại làm hòa trong vài phút. Anh nói lần đầu nhìn thấy tôi ở viện đã muốn bao bọc, che chở tôi cả đời rồi, chỉ là không biết mở lời. Tự nhiên và giản dị như vậy, tôi mãi nguyện vì lấy được anh, nhưng anh luôn nói là anh quá may mắn khi gặp được tôi.

Tôi cho rằng người cũ may mắn khi gặp được chị bác sĩ tốt như vậy. Anh ở cạnh một người chăm sóc mình sẽ nảy sinh tình cảm yêu thương, biết ơn, trân trọng. Mà thứ tình cảm ấy, trải qua cận kề cái chết, người ta mới hiểu nó quan trọng hơn sự lãng mạn của tình yêu. Khi chị kể về anh, đôi mắt chị rạng rỡ. Chị bảo tôi là động lực sống của anh những ngày tệ nhất trong đời vì một mất mát thị lực, đa chấn thương. Tôi rất xúc động và bật khóc, vì không nghĩ mình có thể quan trọng với ai đó như vậy. Tôi và chị có một điểm giống nhau, đó là cứng đầu. Tôi quyết bỏ đi dù đau. Chị quyết tâm theo đuổi dù đau.

Hơn 30 tuổi rồi, thăng trầm cuộc đời đã qua nhiều, tôi nhìn cuộc sống bằng đôi mắt tích cực hơn vì đó là điều tôi học được từ chồng. Tôi thật lòng mong anh và chị sẽ có hạnh phúc đi cùng nhau lâu dài. Nhân đây tôi xin gửi lời cảm ơn đến anh, vì đã đem đến cho tôi tuổi trẻ nhiều chuyến phiêu lưu và học hỏi rất nhiều. Cảm ơn chị vì đã không từ bỏ anh, đã cho tôi biết sự thật về chuyện ngày xưa. Và quan trọng nhất, cảm ơn chồng vì đã luôn ở bên em. Tôi biết ơn và trân trọng mọi điều đã, đang và sẽ có. Chúc mọi người luôn tìm thấy niềm vui và sự lạc quan trong cuộc sống này.

Huyền Trang

- Gặp được người đàn ông tốt, lý do gì tôi không theo đuổi